

FÜLÖP KÁLMÁN

Kőbe vésett
pillanat

FÜLÖP KÁLMÁN

KŐBE VÉSETT PILLANAT

FÜLÖP KÁLMÁN

KŐBE VÉSETT PILLANAT

VERSEK

KREATIV KIADÓ
Marosvásárhely, 2016

Szerkesztette: Bölöni Domokos

A fedőlapot
Kedei Zoltán festményének felhasználásával
Donáth Nagy György készítette

ISBN 978-606-646-369-0

© Fülöp Kálmán, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FÜLÖP, KÁLMÁN

Kőbe vésett pillanat / Fülöp Kálmán. - Târgu-Mureș : Kreativ,
2016

ISBN 978-606-646-369-0

821.511.141-1

VALLOMÁS

Szikár arcomról lecsurog a bánat,
könnyem öntözi sorsverte földemet –
én tenyeremben hordozom hazámat
s szívem csücskén az erdélyi eget.

VISSZAPILLANTÁS

Legtöbbször zsiros
semmiért verekszik
bennem a világ s
kiégnek a szavak
a pirkadásra zuhanó
vérvörös hajnalok arcán –
egy-egy apró mozaikkocka,
a nagyapám szemében
feszülő nappalok
rothadó szennye,
a Vámoshíd ágyúgolyó
roncsolta szilánkjai,
falumban orosz katonák,
pincékben rejtőző asszonyok,
német hadosztály visszavonulóban
szétlövik a hidat és dédnagyanyámat
egy udvarunkon robbanó bomba
szilánkjai viszik a túlvilágba,
a faládát koporsó helyett
nagyapám ütötte össze,
igazi koporsó híján –
mindennap visszaköszönnek bennem
a történetek s én törekszem
magamban átszépíteni a képeket.

AZ ÚT

Már belátható az út:
az élet rendjét
megmászítani magam
sem tudom, pedig
szeretném felfedni
a rejtélyt, szebbé tenni
szívemben otthonom.

Napjaim csendjén
átszűrtem világom,
s bár bántanak
az elvesztett csaták,
nem áldozom fel
visszatérő álmom –
kaszát fenek és
élezek kapát.

TE URA VAGY...

Az idő
bársonyán
elsiklanak az
az apró
mindennapok
s a történetek
a semmibe fúlnak.

Te ura vagy
az alkonyok tűzének
s az elképzelt,
de soha nem járt útnak.

A FÉNYEK KORLÁTAI

Újra egy este,
kezdetnek
nem is rossz;

valami azt súgja,
látni foglak
s visszatérése
megszépíti
önmagát bennem.

Ne váráss
sokat magadra,
mert amint
virágba
bomlik a sötét,
arcod átszakíthatja
a fények korlátait.

EMLÉKEZÉS

Messze kiestem
a szavakon
túli létből,

fán rekedt
keserű
életem.

Gyökerek, ágak,
levelek, ti vagytok
derék tanúim,

felsebzett lelkem,
tenyerem.

VERS-RÖG

Szerencse-köd
és vézna lábnyomok –
beteges hajnal
várja végzetét.

A vén mederben
zokog a homok,
messze a tenger,
elmossa neszt
a végtelen
s kiszáradt
barna köd.

Ha már kötődni kell
omló partok sarához
s a torz idő
magából még kilök,
csak visszasírom
éjszakáim titkát
s a bronz-sötétből
vers-rögöt török.

VERS ÉRNE

Egy korty bor üdítő aranycseppje
bomló véremben ha perelne –
vers érne fehér hófúvásban
bennem talán, vagy szebben másban.

VÉGTELEN HIT-ÖSVÉNYEK

A hogyanokkal jól vagyok,
mindent a maga rendjén –
tegnapot, mát vagy holnapot
hétköznapiok keresztjén.

Ha lázadok, halkán teszem
vigyázva, hogy ne bántsak
senkit, nekem aranyat ér
a napi bűnbocsánat.

Bár keresztem a földre húz,
Isten kegyelme édes –
nyitott felé a keskeny út:
végtelen hit-ösvények.

VAGY

Vagy
földi roncs
vagy bölcs
próféta bárhol

vagy
nyúzott erdők
bárdolt hangja
vádol

vagy
nappalokba nyíló
tisztá ablak
barátja víznek
kolduló pataknak

vagy
éhe szűznek
szomja utcalánynak

vagy
szűzdohánya
füstölgő pipámnak

vagy
szivárvány
mely hidat
ver egy percre

vagy
tanítvány a
Getsemáné kertbe'

vagy
őrző angyal
sötét éjszakában

vagy
rím a versben
gondolat sorában

villámok lombján
tiltakozni mersz-e
a Kálvárián és a
kereszt közelbe'

vagy
mint Júdás
a harminc
aranypénzen
kötelet vett:

Uram, én ezt nem értem...

TUDNOTOK KELL

Tudnotok kell, amit én is, mindent,
néma bábut nem érthet meg senki –
szegény vagyok, kincsem csak az Isten:
vele már jó költőnek is lenni.

TITKOM

Amiről soha
senki nem tudott
s magam is talán
csupán képzelem,
az elmúlásból
visszahozni most
nekem kell, és
titkom féltve érlelem.

TÉL LOMBJAIN

Fehér, hófödte délelőtt
a hegygerincen hanyatt dőlt
tél lombjain, a nappalok
magányában magam vagyok

s megyek úttalan utakon,
bódultan, ostobán, vakon,
hózáporok bordázatán
suhan velem messze a szán,

s mint csillag hó-szín hajnalon,
árnyam a domb mögé oson.

TAVASZI SZÉL

Arcunkra cseppen álma az éjnek,
édes a hajnal, ha szemed beszél,
s szendergő fényén a reggel neszének,
csiklandja arcunk a tavaszi szél.

TAVASZI KACAJ

Szőlőlugasom
filozófiája,
delavári illatú
vasárnap,

venyige-futkosás
a vállamra szakadó tér
Bermuda-háromszögében,

borba kotyvasztott
kreol arcú zivatar,

szép napok feleselése
– tavaszi kacaj.

TAVASZI DERŰ

Nevet a mély, lélek-zöld a víz,
Isten tervében szúr a pillanat –

egy árva porszem, tiszta, nagy szemével,
a láthatáron mindent átkutat.

SZIVÁRVÁNY-TÜZEK

Közel vagy távol,
egyremegy, a lényeg
az, hogy ott lehess,
ahol a partok
átszegzett neszét
hordják a szemünkbe
préselt napok
mozaikkockái.

Egy elfelejtett
csók, amely még
ott él a penészes
múltból átszűrődő
elnémult habok
buborékalmazában,
fényévnyi távol
kiszámíthatatlanságában,
ahol
már nincsenek völgyekbe
mélyült szakadékok,
csak fel-fel lángoló
szivárványtüzek.

SZÜRKE KÖDÖK MAGÁNYA

Szürke ködök magánya,
elárvult, vén szelek –

lelkemben bóbiskolnak
a játékos telek.

SZÓTTESEK

Tomból a bős had,
csörték a páston –
finom kezekben
vetelő csattog.

Varjú-nép, balga
őz lejt a vásznon –
ólmkatonák
golyója pattog.

SZORÍT A LÁNC S A KÉPZET IS HAMIS

Ma sem tudom kitörülni a képet,
nem engedlek el, nem feledhetek,
arcod, múltamból átmentett valóság –
szívemben bérelt örökre helyet.

Vihar tombol, tűz-éjszakába szédül –
a legsötétebb perc is szép nekem,
s bár fáj a kép és lassan őszbe gördül,
felforr vérem, ha megfogod kezem.

Mint magasság a békülékeny sziklát,
ölelsz magadhoz álmaimban ma is,
én nem találok gyógyulásom titkát,
szorít a lánc, s a képzet is hamis...

SZÉNARCÚ LÁNYOK

Gyolcs árnyra
csend ül,
tűz-tintafoltos.

Nevet a hajnal,
véremben porlad –

szénarcú lányok
szoknyaszegélyén

hamis mosollyal
kést fen a holnap.

SZATURNUSZ LÁNG

Nyiscsák Veronikának

Magadba bomló
drága mécses.

Szturnusz láng,
tört porcelán
neved írd
hűvös hajnalokba,

a változás titokfalán
jelzés légy,
szavak piros virága
áttűnés örök létezésbe,

szeplőtlen tűz, titok, csupán
hű önmagadnak
lépj elébe.

SOKSZOR

Sokszor
számon kér
az elmaradt
mozdulat.

Kezem
feléd nyúl
simogatni
arcod,

s mert akkor
lángra gyúlt
a lázas pillanat –

most
dupla áron
fizetem a sarcot.

SÓHAJ

Elcsukló hangok, szurkos mély sötét,
kövekre hulló nyarak halk zaja –

csillag-sebekre üstökös rak tapaszt,
és felsóhajt a rongyos éjszaka.

SODRÁSBAN

Az örvényből
nem sejlik
fel semmi,

mély ráncai
a víznek
kisimulnak –

a felszín
fakó hullámzását
elnyeli a holnap.

SIMOGATÁS

Turkálhatnék porosodó
napjaim magányában...
A ruhásszekrény lepkemoly
nyugalmával apró
gondolataim kellemtárában
esős délelőttön magát
fitogtatja a felhő, amely
mostanában más arcát
mutatja a színdús szivárvány
sziporkázó mosolyában –
egy vén padon ülve
szakadt cipőm sarkát
csikorgatom a történés
macskakövein, valamikori
álmaim elhomályosult
ígéreteinek be nem teljesült
igazában keresve a létezés
értékeit érzéketlen világunk
hátsó kapuit nyitogatva –
nem teszem mert lefoglal
a holnap ígérete, egy üresen
ásító fehér lap nem titkolt hívásában...

PARADIGMÁK

Megrezzent bennem
az ismeretlen –
félelem és vágy
egyszerre sajdul
bele a pillanatnyi
nyilallásból
átsugárzó reggeli
forgatagba
s ott megértem
az élet és halál
paradigmáit...

REVÜ

Magányom vallat
mostanában –
dölyfös nagyúr,
kicsattanó csömör.

Így év elején
zörög az éjben
tüzes delejjel
egy üres vödör.

RENDAHAGYÓ TALÁLKOZÁSOK

Halkan sikítanak őszi éjszakába
dér-könnyek, öreg erdélyi szelek –
Arany, Ady, Jókai és Mikszáth
könyvek lapjáról felém integet.

Szeretnek engem, csendes gyermeket
sárguló lapok kedves urai,
s feltérképezni sem tudom, hogyan
siettek bennem lombot bontani.

REMÉLEM

Bandukolok észt fojtó csendben,
az út pora halkán zenél,
remélem, bizton hazaérek,
amíg az est a bércre ér.

REJTŐZKÖDÉS

Utolsó morzsaként
világol magányom
bohó szférák közén –

rejtőzködünk
egymás gyönyörében,
ahol már nem
létezik önmegtagadás.

REGGELI CSEMEGÉZÉS

Öt órakor fecskeriadó
s aztán időjárás-jelentés,

törött jobb combom
nyilallása csak röpké híradás.

A gerlebúgást
felhangosítva hallgatom

miközben ablakom alatt
szamárcsikók ügetnek

s nem vijjog rendőrautó
a kis csacsik nyomában –

asszonyom csókja
„elbocsátó szép üzenet”.

APRÓ MOZZANAT

Sietve
száll ki a nap
az időtlenség mélyéből.

Magányos árvalányhaj
simogató leheletének árnyából –

papírra vetett versfüzerek
alkonya a mindig visszatérő
felejthetetlen naplemente...

REALITÁS

Ébren vagyok
szerelmes suttogásod
dús párájában,
szeplős lombodon.

Homlokod píriján
záporsuhogásban.

Acélizzású
vénuzdombodon.

UTAMBÓL ELVIHARZIK...

Esik, s az esőcseppek
teret vágnak maguknak
a macskakövek szűz kockáin –
mosakodnak a rongyos házfalak

mint apró rügyek nesze,
a nyárból kiszáll egy hang
és átgázol a téren,

üres lapokra álmodja
elviselhetetlen magányom
s kezemből kiesik a toll,
viharban viaskodom,
duzzadó erekkal s
veszekszem mint a gazda
haragos vizekkel –

szememben ég
a lázas ismeretlen.

Felépítem napjaim
az elért ismeretben,

s míg kinézek
a sötét éjszakából,

utamból elviharzik
a belátható távol.

RÁNCBA SZEDNI A DÉLUTÁNT

Vihar tombol, homokszemek,
táncot lejt kint a messzeség –
kiszáradt, soványka erek
enyhítik forró nyár sebét.

Villámlik, napjaim egén
átlejt egy jelző s visszaránt,
tört sorok bordó színein
versbe szedem a délutánt.

RAGADD MEG...

Holnap már
önmagam elől
menekülök
s mint foszló férc,
mázát vesztett edény,
valahol messze
ébredek –
te számon
tartod napjaim:
ragadd meg
az elgyötört kezét.

PIRONKODIK A MESSZESÉG

Szemlélem némán s ámulok –
a felhő él, dagadt torok
kiált az égre, Istenem –
nem vétkezem, csak éhezem

a magyar szót, a verseket –
aggasd rám édes terhedet,
a láthatatlant-láthatót,
álmokból átszűrt lázadót –

szól a gyermek, segíts nekem,
hogy benne éljem életem –
tűz, víz nem árthat – él az ég
s pironkodik a messzeség.

PILLANATKÉP

Beszűkült égen
ül a hold –

álmodni űz
a néma tó

sima tükrén
a fűzfalomb –

félnótás
vén ámokfutó.

PARENTÁCIÓ

Semmi újszerű,
őrzöm még világom –
madarak ülnek
tar koponyámon,

mihaszna népség,
élősdí boszorkák,
jóllakottan is
forró vérem isszák.

Csevegnek, csárpálnak,
csicseregnek vígan –
bepiszkítanak
fehér álmaimban.

PARADOXON

Valahol lepottyan
egy alma a fáról,

hegynek fordul
medrében
a folyó s
megvadult lovak
ügetnek az éjszakában

Ninive felé.

A cet gyomrában
elbóbiskol Jónás.

AGYAM KERTJE

Paradicsomi tűz
agyam kertje,
a gondolat apró
játékainak
záporsuhogása,
esőre éhező
szivárványmosoly
a szerényen duzzadó
néma verssorok
színes kavalkádjában...

ŐSZIKÉK

Felgyorsult minden
őszies játék
körte és szilva
szüretre vár még,
beért, mi érhet,
értem, mit értek –
nem jön az ihlet
verset ha kértek.

*

Ma már az ég is
harmatszitalás,
kiszáll a nyárból –
könnyű a válás.

*

Ügyvéd sem kell,
hogyan védje az ügyet,
asszonykám újra
lócára ülhet.

*

Rongyos a nap
és kopár a kertem,
pihen a göröngy,
fényt szűr a versem.

*

Csengő, kolomp
a diófaágon...
Ritkán ha égek –
most éppen fázom.

Félszeg a költő,
dadog, ha kérdik –
dülöngve caplat,
fél, mert nem értik.

PÁNFÓBIA

Fehér tél, vérző
vásott égkaréj,

piros lobbanás,
dér ütötte seb,

egy titkos sóhaj,
vértelen remény –

vágjatok bennem
szónyi lékeket.

ÖREGEDÉS

Mi történik, ha
mindennap
elfelejted, mit
mondanak
az emberek.

Beteg vagy
s lesznek, akik
ezen nevetnek –
mondják, akár
a kisgyerek,

nem ismered
sem jelened
sem múltad –

az időből
kiszakítottan
semmire sem
gondolsz,

együtt öregedsz
az elsiető nyárral
s ahogy szemedből
kinyargal az idő –

magadba zárkózva
barátkozol
az elmúlással.

OPTIMIZMUS

Vakon megyek
előre, törhetetlen

utam porára
élet vágya cseppen,

dús fátyol alatt
sejlik néma arca –

a meghódítható
boldog ismeretlen.

ÖNBECSÜLÉS

Fagyos
rögök,
futkosó
évek,

ma
már
csak
önmagamtól
félek.

CÍMTELENÜL

Öreg hajnalra roskadó
sorok apró fénymadarai
a szétszaggatott
gondolatfüzérek
hullámozásán.

NAPLEMENTE

Egy nem várt mozdulat lehúz –
selyemsujtást pörget az este
s a távol olvadó haván
visszanéz még a naplemente.

EMLÉK

Tekintetéből átsugároz
egy mosoly, amelyet

mindenben őrizni kell –
fekete bőrcsizma,

simogatás a kopogása,
combra szoruló

fehér harisnya,
fehér ing felett

fekete mellény –
távolba révedő

fekete szeme
álomszép tiszta.

Az adott szó, amelyet
mindig betartott,

baráti kézfogása
keményen férfias,

kiszáradt ajkán
felemelő a dallam,

melyet ha dúdolt
átszellemült az arca.

NAGYAPA

Rég volt, mikor még hazavártak:
apám szelíd hangja béke.
Kis-Küküllő morájában
fürdött anyám szelídsége.

Rendre átöleltek engem –
naplemente, zörgő haraszt –
Nagykend avas ős-csendjében
rozsdás arcú, öreg paraszt.

Rám köszönt, én megelőzni
nem is tudtam volna soha,
úrnak gondolt s bölcs humorral
kérdezett rám kis-apóka:

„Hazajöttél, nyúlfióka?!”

MINEK

Minek a hant, a fejfa, sok-sok semmi,
a könny, amely csak látszat és hazug –

Atyám szeret, és jó lesz nála lenni,
ott béke van, és nincsenek kapuk.

MIGRÉN GYÖTÖR

A másodperc tüzében
életre kelnek a tárgyak
s a hang az éter hullámain
fürdik a délutánban,
valami nincs rendben
körülottem, fejfájás,
migrén gyötör, s minden
ami körülvesz,
távolinak tűnik –
de érzem: nem vagyok egyedül,
magányos tücsök hegedül
s a végtelen összefonódik
a holnap találkozásán.

METSZENI FÉNYEK BOKRAIT

Amikor átnyúl
udvaromon a
sötét és arcát
kezembe törli
simogatása,
segít nekem
önmagamból
kitörni,
feltérképezni s
titkokat csevegni
hajnalokkal:
metszeni
fények bokrait
s eljátszani
a lombbal.

MÉLYSÉGEK ÉJJELÉN

Magától semmi sem terem,
ültetni lehet: szerelem-
magágyba tenni sűrűn
lomb-ágyék hajlatán
s vén semmiben pihenni
a boldog perc után –

csírából pattan élet,
tiltott nyarak sebén
nyargalnak boldog gének
mélységek éjjelén...

MÉLYREPÜLÉSBEN

Mélyrepülésben
a foszló idő, amelyből
nem állhattam fel soha,

ami megmaradt
belőled emlékeimben,
lassan nem elég
kapaszkodónak.

A vonzó konyhai ágy
amely nemcsak
pihenőként szolgált,

a tükör, amely ma is
úgy adja vissza arcod
az időből, mint álmot,

a kopogtató reggel...

Az *akkor* illatát még
mindig érzem, ott lapul
szakállam sűrűjében –

de ma már csak a *volt*
szorongatja imára
kulcsolt kezem.

MEGSZAKADT BESZÉLGETÉS

A törtész apró homályán
megszakad a beszélgetés –
kényszerképzet, hogy
újra álmodd azt, amit
magad sem értesz,
a cseresznyeérés neszt,
hangtalan suhanását
az időnek, amelyben
milliók sodorják
a puszta lét fonalát,
kesernyés sóhajjal
magukba
roskadva
a történelem
rezzenéstelen arcán.

MEDITÁCIÓ

Nincs nappalom, sem éjjelem,
az élet csupa félelem,
vesémbe marnak, bántanak –
omladoznak a tűzfalak.

Túlélni csak versben tudom –
sziklavár, múltó fájdalom,
könnyeket töröl, fellazít
az Úrban bízni megtanít.

Ő a legelső ma nekem,
én vele élem életem:
megalázhatnak emberek –
gazdag vagyok, mert Ő szeret.

MAGÁNYOSAN

Csillag-eső felkavart avarban,
kővirágon haldokló vecsernye,
magam vagyok a dohos szobában,
kihült hamu, belobbanó pernye.

MAGÁNYOM

Magányom vallas
mostanában:
emlékek lánc,
ordas éj,
hamvas bárányok
legelésnek
az elfogyó nap
fény-delén.

LÉPTEIM DALLAMÁN MERENGVE

A szürke dombon, kristály-lombon,
kertemre ráfröccsent a kék –
sietek, átnézve a gondon
hallgatom orgonák neszét.

Szememből úgy lép ki a hajnal,
mint éveimből a sötét –
harangvirágra harmatozva
éjszakáim leheletét.

Érik bennem a másik élet
remélve, segít még az ég –
lépteim dallamán merengve
csodálni új ígérétét.

LENCSEVÉGEN

Az alkony csendje
körülöttem
ezüst víztükör
látva lát –

valaki lencsevégre
kapta a rám
szakadó éjszakát.

LÉLEK-ORSÓ

Csupa koporsó az élet
a halál is csak koporsó –
ujjbegyeink kopárságán
pörög ma a lélek-orsó,

színt vall, aki régen készül
könnyel itatott szavakban
s nem fél, mert ha le is épül,
újra éled gyolcs havakban.

Mérleg-csendben marad ugyan
kezében a ködös reggel:
helyet kér s a nap tűzében
törülközik ma az ember.

ELLOBBAN

Dühöng a szél,
ordas éjféli,
vak hó húti
furcsa álmom:

halk sóhajunk
fennakad egy
árván csüngő
pókfonálon...

Mire ellobban
magányom,
arcodat már
nem találom.

LÁNY A TÉLBEN

Fáj magányom,
tűz emészt
csillagajkú éjszakám –

pók halálán
csömör virraszt
s feketében pókleány.

Aszú idő, vályog éden
jégcsap ajkán
sír a tél,

fázik a lány
s szende bájjal
könnyek nélkül elvetél.

ELFOGYNAK...

Elfogynak körülöttünk
az évek, lehullnak,
mint fáról az érett gyümölcs...

Egy cseppnyi türelmet
kérek még Uram, hogy
maradhassak, amíg
udvaromon átjár az ősz.

Holnap talán már
önmagunk elől menekülünk
s mint foszló férc,
mázát vesztett törött
edény, semmibe révedünk –

számon kérheted napjaink,
de holnap talán
már önmagunk leszünk.

KŐBE VÉSETT PILLANAT

Hajlott hátú
hegyek zuhannak
a szeplőtlen völgybe
s tiszta patakok
kristálycsobogásában
tintafoltot szapul
a birka orrú szél –

dús havak
gyolcs-tisztaságán
a kőbe vésett pillanat
fakó üzenetét
menekíti sima
lapokra némaságom...

KISZÁRADT TORKOK

Dér tépte krizantémok sírtak
s lány fények szőnyegén a foltok
sok apró lábnyomot takartak –
égő szomjat kiszáradt torkok...

KÉT ANGYAL

Jó anyám szemében
rügysző tavasz,
gyermeki mosolya:
le nem írt szavak...

Apám cserzett ajkán
karácsonyi angyal
hozza a szerencsét
keserű sóhajjal...

És ha fáj az élet
s baljós indulattal
zörögnek a csendben
a megfáradt kezek,

kesernyész mosollyal
önsorsomba hullva
hiszem: velük együtt
én is angyal leszek.

KÉSEI SZERELMES VERS

Távoli galaxisok
titkos üzenete
sarjad szívedben,

hadjad
csillagokba
vésett vers,

szemed
fehér lapokra
hulló ékezet...

Éj vagy,
törékeny
sarki fény,

megkésett hóhullás
testemre
tapadó kezed.

FALÓ

A nagy mű kész:
tűz, víz, erdő
s a bölcs való.

Benne az ember
szemérmetlen

trójai faló.

BETLEHEMI CSODA

Arcomra éj pereg,
szundít a régi ház,
rozsdamarta arca
titkolja sóhaját.

Kábultan feltekint,
csillagfény, halk zene,
őrtüzek hamvain
angyalok éneke.

Küldi a biztatást,
várjátok, indul Ő –
mosolyog már ház
s felnéz a vén tető.

Élő vagy álomkép,
nézem az éjszakát,
s várom a Gyermecket,
az élő, mély csodát.

Lakomban kész a hely,
bejöhetsz Jézusom,
Betlehem gyermekét
szívemben ringatom.

KARÁCSONYI HÓHULLÁSBAN

A csillagok is
füstölögnek,
akár apám pipájában
a valódi szűzdohány...

Nem beszélgetünk
már hajnalokba
nyúló havazások
idején semmiről,

Ő elment s mi
megrekedtünk
valahol félúton
a karácsonyi hóhullásban.

KARÁCSONY ESTE

Békesség nektek:
köszönt az angyal,
a gyűrött csendben
oldódik a sötét,
ünnep van már
a betlehemi estben –
angyalének költözik közénk.

Gyermeksírástól visszhangzik az este,
a Megszületettnak
otthona a jászol,
a keleti égen –
új csillag világol...

Az elgyötört szívekben
valósággá vált Karácsony.

KAPCÁS

Ő a kutyám,
éberén vigyázza álmom.
Hűsége tiszta ékszer,
torz hajnalok tüzeiben,
tépett reggelek
bénaságán velem sír
látva némaságom.

KAPASZKODOM

Kapaszkodom
hegyek
karéjába –

elfogadhatóbb
így a félelem,
ha felnyalából
bénító
magányom

vagy
rám zuhan
a bántó
kényelem.

KAJAFÁS

Ne hozd rám
ellenségeim
hadát –

hadd csendesítse
vérem
csillagok lámpása.

Hosszú az út
a Koponyáig
s még ma
oda kell érnem –

Kajafás némán
szemléli a
Megváltó arcát –

Kajafás ma sem
érti a történeteket...

JUHAR-CSEND

Juhar-csend,
bágyadt
ólmos ég –

még
álmodnak
a jegenyék.

Az erdő
mélyén
kakasmandikók

nyílnak
s dalolnak

a rigók.

Tavaszb
bomlik a

hóvirág –

szebbik arcát
mossa
a világ.

JÚDÁS, A TANÍTVÁNY

A várva várt
találkozás
árulássá
fényesedik
a tanítvány
arcán...

JÁTÉK

Ma
újra
élnek ím,
az erdők
s keresnek
engem, vén
tekergőt,

a szél
a rétre
visszajár
még,
de kint
megtűr
a barna
árnyék –

szememben
kisimul
a hajnal
s játszik
a pajkos
pillanattal.

IGAZI MÁŠ

Meztelen fények
szimfóniája,
igazi más,
érzéki és kemény:

Nem allegória
az élet imája:
bársonyos tűz
vagy balga
költemény.

IDŐSZILÁNKOK

Láthatatlanból pattan
elő, mint óramutató
a bepárasodott
számlap mögül
fényűző gazdagsága
a kicsapongó időnek –

mi hajtja ezután
a mánust, ha a lap
halántékán sokasodik
a rozsdá s csak

emlékként hullnak
a megkopott térbe
a tegnap szilánkjai?

IDŐMALOM

Már érzem súlyát
a változó időnek,
s ha visszalök
a perc, amely tiéd,

én eltompulok
s álmaim ködéből
a pirkadásban
arcod is kiég...

HA SÍRNAK A PILLANGÓK

Ha sírnak a pillangók
s röptük semmibe
lankad, felhántott
tarlók hátán már
nem gyúlnak tüzek,
a nyár zamata
számban áfonyák
fanyar ízét melengeti
és rád emlékeztet
tört idők próféciaja.

HARMÓNIA

Ott helyezném el önmagam
a végtelenség távlatában,
ahol a mindenség szava
harmónia, melyet ha kérhetsz,
barátként van mindig veled

egy verssor édes ritmusában,
a zene tiszta hangjain,
a falról visszanéző képben,
a néma perc harangjain

s az időtlenség szálló porában,
abban is, ami nem lehetsz –
génjeimben hordozom önnön világom
s verseimben az életet.

HARANG SZÓL

Ma nem suttog
a reggel, öreg
harang kiált a
térbe: fogyunk,
nagyon fogyunk
akár a gyufamakk –
felégünk némán
önmagunk sebében...

Kiket szerettünk,
lassan távoznak,
s akik szerettek,
sem maradnak,
egyre csak mennek:
kevesek vagyunk már
örömmek, haragnak –
s már magunknak
is idegenek.

HARANGOZTAK

Elfogadom, hogy nem szeretnek,
miért is tennék, ha szájalom a hála –

önnön sorsomban merülök le
nappalok véres sóhajába.

Szememben tűz és fakó pernye –
nem építkezem Szodomára,

sikít a vén Golgota keresztje,
és kéneső hull Gomorára...

Kihull a reggel vén kezemből,
s nem fojt az élet: pofont ha kaptam,

mint fuldokló vízre hajló ágat
az első harangszót megragadtam.

HARANG HANGJÁN

Harang hangján
ébred a hajnal,
harmat arca
szelíd, tiszta,

a tegnapok
mosolyából
soha semmit
nem hoz vissza.

Szerényen simul
a mába, skarlát-vörös
szeme tenger –

hamisan néz ránk,
s nevetve egy kisboltban
kávét rendel.

HAJÓTÖRÖTTEK ÉJSZAKÁJA

Hajótöröttek
éjszakája,
rezzenéstelen
vak sötét,
orsót pörgetnek
néma árnyak,
kint rohangál
egy kis menyét –

lassan holnappá
érik bennem
minden, ami
még pillanat

s a fények apró
hullámozását
elnyelik fehér
házfalak.

GYÜMÖLCSÉRÉS

Lassan elfogynak
körülöttem az évek,
lehullnak némán,
mint fáról az érett
gyümölcs.

Csak egy kis türelmet
kérek tőled Atyám,
hogy visszataláljak
önmagamhoz, amíg
beteg szívemben
harangoz az ősz...

GYÖKEREIM

Ahol életnyi
térre szenderül
bennem a pillanat,
nyugtalan éjszakák
fényéből nyúlnak
gyökereim át
s kődobásnyira
az ősi háztól
őrzöm korhadó
sövények nyugalmát,
miközben csontomban
nevet a hideg.

FOHÁSZ

Nem érdekel
a gyalázat, imám
némán hallgat...
Ma kinyílt
Bibliám.

Te is hallgatsz,
s én gondban
szenvedek –

levetkőzöm ma
önmagam
veled.

FÉLRESIKERÜLT MONOLÓG

Nem tudom, miért
és meddig tart
haragod, nem is
firtatom, hiszen
szebb a mosoly
a szádon, amikor
haragszol rám,
s a történésnek
csak kanalak és kések
jelenlevő vendégei,
és ilyenkor az
asztal is rólad
beszél egy-egy
félresikerült
mozdulatban.

NE MONDD

Ne mondd, hogy
félsz a nyártól,
amely már
közelebb az őszhöz

s pirosodó
paradicsomok
ízesítik magamutogató
fanyarsággal a
magunk mögött
hagyott délutánt.

VALAMIT REJT

Valamit rejt az alkony,
vagy valakit, aki
ma sem a múlté,
és hajnalba csukló
álmaimban bevillan
az arc, mintha
tegnap is láttam
volna besurranni
egy áruházba –

illúzió volt,
de felgyorsult
szívverésem.

KIMONDOM

Kimondom tisztán:
szeretlek ma is,
amikor már nem vagy.

Megfertőztél, és
beteged vagyok,
a kilátástalanságban is
cipelem arcod –
amikor te már
rég nem akarod.

FELÉBREDTEM

Felébredtem,
szúr a reggel,
álmom lassan
szertefoszlott,

tenyeremből
ivott a nap
s faggatta
a barna dombot.

Nevetni
szerettem volna
s szeretni, hogy
szeressenek –

elrejtőzöm
verseimben,
s engedem,
hogy keressenek.

FEKETE HAJNAL

Fekete hajnal
életem –
tenyerem ráncain
kenyerem

gond, felaprózott
félhomály,
a teleholdból
most kiszáll

kukorékol egy
vén kakas,
magába roskad
kint a kas,

a pincsim
párjával beszél
arcán nevet
a barna szél.

A vendég ma itt
én vagyok –
lágý harangszóba
olvadok.

EUROKOMFORT

Lehuppannak a parti fűzek
pihenni kormos parthományba,
fáradtak, balgák, elgyötörtek –
baljós idő fa-tartományba.

A térben pucéron kong az üresség,
fehér jegenyék fürdenek –
másé az erdő s ők tömegesen
nyomorognak a part felett.

Ez történik fatartományban:
mind uniós álmokról cseveg.
Eukomfort, üres kukákban
turkálnak elgyötört kezek.

ÉS ÍGY LETT...

És így lett a kis harmatcsepp
a fény porában ékezet –
versemben letisztult csoda,
amely az égből érkezett.

ÉRTEM VIHART

Értem vihart,
hajam téptem
kenőcs voltam
kelevényen,

hívtak nappal,
többször éjjel,
volt: mint rongyot
téptek széjjel.

*

Némelyek ezt
ma is teszik,
kényük-kedvük
szerint veszik,

s én megértem,
ők a nagyok:
vas-szemükben
nem is vagyok

ember, csupán
játékbábu,
viharvert roncs,
sánta lábú.

*

Ha elbújtam,
megkerestek –
alig éltem,
s már temettek.

ÉN SZEMBENÉZEK

Míg előttem
s mögöttem
a partok
lemorzsolódnak,
én szembenézek
az árral.

EMBERKÉNT

Emberként gyengébb
mint gondolnád,
törékeny, akár
a parti nád –

fogy alatta
a száraz tér,
s a szőke víz
rég nem beszél.

Gyengébb, mint
lenge lepkeszárny,
térbe simul
és ott kivár –

tele hibával
szétesőn,
hull Szodomába
kénesőn.

ELMARADT TALÁLKOZÁS

Negyvenfokos
lázban, tűzben,
havak hátán,
vizek mélyén,

kifent kaszák
villognak a
partok hamis
verőfényén.

Poharamban
csillog a bor,
porcelán-csend
szobám kékje –

ablakomon
szelek csokra,
egy új reggel
fagyos fénye.

Mély csendben
halk zokogások
havazzák be
lépteidet –

halkan suttog
a rőt parázs...
Elmarad a
találkozás –

csontomban
nevet
a hideg.

ELKÉSETT GYERMEK

Fakó sötét, villan
rám éles penge,
a gondolat is
visszafogott, lenge.

Valami készül,
a képek összefolynak –
elkéssett gyermek,
utánzata a kornak.

Maró gúny, játék,
de kételyeket oszlat:
égre tekint
és tűz hamvára roskad.

ELALVÁS ELŐTT

A rohanó idő mélyrepüléséből
még nem állhattam fel,
de te már rám sem gondolsz...

Emlékeimben megkísért
a nyár, de lassan
nem elég kapaszkodónak –
a békés konyhai ágy,
amely akkor nem csak
pihenőként szolgált;

a tükör, amikor tiszta
mosolyod úgy adta
vissza, mint álmat
a felkacagó hajnal.

Ma is érzem az
együttlét illatát
szürkülő szakállam
sűrűjében elalvás
előtt, de remegő kezem
ma már csak
az emlékeket simogatja.

EGY ÚJ ŐSZ KÜSZÖBÉN

A vetések arcát
rég elmosta
az idő, és
szél sem harangoz
az áporodott
tarlók homlokán.

Szikkadt földből
nő ki az ősz,
mint szemedből
a ragyogás

tiszta varázsa,
amely lebénít
s ebben a lázban
lánggra lobbannak
a tarlók s
megszépülnek
a vizek, amint
kezedből
kirepül a nyár.

EGY MONDATBAN

Bolyongok
élet-halál
közén
a vértelen
időben.

KÉPZELETBELI TELEFON

Látod kedvesem, nálam
minden maradt a régi,
csak gondolataimban
tágul
az idő
s a képek életre kelve
kiszállnak sejtjeim
vérző magányából.

Ennyi, ami megmaradt
mára bennem, és
boldog vagyok,
ha néha rám csörög
egy képzeletbeli telefon.

EGYEDÜL EZER ALAKBAN

Csendes a szobám
s én benne valaki –

nem osztozom
a semmivel,
szeretnék lenni
az, aki falat bont
s kilép a térbe,
égni versben
és szavakban,
valótlanban
vagy valósban,
mindig a másért
a nyarakért,
maradni magyar
a magyarért,
határtalanban
szakadtan,
egyedül
ezer alakban.

EGY APRÓ TOLLVONÁS

Ittlétemnek én
vagyok tanúja,
mert én vagyok én
s hiszem, hogy soha
nem leszek más,
mint aki vagyok,
mindenben a
magam ura,
nyers éjszakák
fáradt tanúja,
akár fehér lapon
egy apró tollvonás.

DIÓFA ÁLOM

Diófa álom
metsző hideg –
árnyaltan tiszta
eldorádó.

Jégharang-csengő,
sok-sok torkos
szűk udvaromra
visszajáró
éhes száj –
nyurga félhomály...

(Titokban Pisti
eledelt rak
s rámosolyog
a cinkepár.)

CSILLAGON ÉRT NEVETÉSEK

Csillagon ért nevetések,
ajkad ívén fény-bogár,
hallgat a csend, hamuférges,
bénítóan fakó mécses –
ivartalan lett a nyár.
Volt egy vágyunk, szertefoszlott,
behavazták álmaink –
pók halálán virrasztottak
s őz szeméből vizet ittak
szűzen kacér lányaink.

Léket vágtak gyolcs telünkbe,
kukacos csömör havunk –
földindulás, beteg fertő,
semmi lanka, hív a lejtő,
s becsukódott mindörökre
elhíresült kiskapunk.

CSILLAGHULLÁS

Még visszanyúl
az est titokban
s a mozdulat
arcomra dermed,
széthullnak
bordó fénynyalábok
s a kerti törpék
útra kelnek.

CSATABÁRDOM

Csatabárdom rég elásva,
van, ki gyűlöl, van, ki nem,
nekem mindkettő barátom,
a bosszú nem kenyerem.

Üssétek hát szelíd arcom
s ha jár még rá a kamat –
fáj, nagyon fáj, de boldogan
tartom másik arcomat.

CSAK VÁZ ÉS KERET

Csak váz és keret
az időtlenségben, amelyre
ráépíték mindent,

és nem jöhet
semmi, ami
akaratomból kibillent,

értelmem síkján
dől el a játszma,
szabad az elme –
én vért izzadok
üres lapokra:
szavakat versbe.

CSAK KÉPZELED

Ma is örülnek,
ha látnak a csillagok,
csak képzeled, hogy
idegen vagy nekik –
s a tegnap, amely
már feledésbe ment
illúzió és hamis –
ott keres, ahol a
nevetésed még igazi.

Téged is szeretnek
az égiek és úgy
ölel át a más világ,
mint fák a semmibe
révedő távolság
partok a menekülő vizet.

CERUZAVÉGEN

Feszült a légkör,
hullámok csapnak össze,
felváltva őrlik
a csend bénaságát –
magamba szállva
zokogni szeretnék,
amíg a part
szegélyét körbe járják.

Torz mélység titkán
érik most magányom,
felszálló ködök,
alkony, senki földje –
tágul rímekbe
ébredő világom,
ceruzavégen,
madárdalba kötve.

CÉLTALANUL

Már céloom sincsen
vagy ha mégis,
mások világát
élem csendben –
belebotlok
rút porszemekbe
s magam látom
az idegenben.

BÚN-FEKETE

Fűszálak élén tört erek –
betű-remények, telt kosár,
bűn-fekete hollósereg
a morzsalékra visszajár.

BOLONDOS JÁTÉK

Torkomba szorulnak a gének
apróra zúzott moha-évek
és nem félek, a számonkérés
már nem titok, s nem tettenérés –
birtoklás vágya, bolondos játék
már csak a tisztasága fáj még.

BIZTATÁS

Halkan csorgó
szűk patakmederben
csobogás, a rímek
tisztasága,

mint gondolat:
hasonlat a versben –
Isten lázas,
szelíd biztatása.

BEJÖHETSZ, JÉZUSOM

2015 adventjében

Arcomra éj pereg,
szundít a régi ház,
őrzi a nappalok
szél tépte sóhaját.

Kábultan feltekint –
csillagfény, halk zene
kották nyers lapjain
angyalok éneke.

Küld némi biztatást,
várjátok, indul Ő –
mosolyog most a ház
s felnéz a vén tető.

Élő vagy álmokép,
kérdem az éjszakát –
becézem Gyermekét
az élő, mély csodát.

Szólítom, kész a hely –
bejöhetsz, Jézusom!
Betlehem bölcsőjét
holtomig ringatom.

BÁRÁNYFELHŐK

Sápadt fények az ég zenitjén,
kis bárányfelhők játszadoznak –
vigyázzatok rám, nagyon félek,
vádol, gyötör a lenge holnap.

BALLADA ÉRIK

Ballada érik,
villan a penge,
felhők arcáról
cseppen vér földre –

felgyűrt ingujjal
caplat a kertben
s vigyorog némán
egy kerti törpe.

BALKÁNI CSENGŐ

Balkáni csengő
szólt, kinéztem –
az ébredés
harangja volt...

Nem nyitottam
kaput, csak nevettem,
mint tűz szemében
tarka folt,
amely mára
már semmivé lett –
a hang elszáll,
az éter csendes –
tévedéseim
sokasodnak,
s barátaim
is elfelednek.

AZ ELMÉM BORDÓ JÉGFALÁN

Megszólított a végtelen perc,
az érdekelte, mint vagyok,
válaszra várva azt remélte,
hogy nyílnak felé ablakok,

és látja azt is, ami bennem
már nem is létezik talán,
vagy ha igen, csak ritkán rezzen
az elmém bordó jégfalán.

AZ ELKOPTATOTT GONDOLAT TÜZÉBEN

Tépett sorokba gyúrjuk elnyűtt,
felégett agóniák havát –
az elkoptatott gondolat: tűzében
némán ugyan, de ég felé kiált –

mi megtűrt bábuk, játékszer vagyunk –
szemükben félénk, élettelen ebek,
akiknek már az ugatás is kényszer
és koncot vetni élményszámba ment

akár ott fent, párnázott, vén padokban,
a bársonyszékek unott sóhaján,
akár Küküllők édes rezzelésén,
s a némán vérző öreg Hargitán.

A VÉN FELHŐ

Támaszkodik
homlokomra
kapaszkodó
beteg lombra
a vén felhő,
virágerdő –

ölel a vers
meleg kelyhe,
magyar szavak
édes selyme –
hamisan
nevet a jelző.

THÁLIA OLTÁRÁRA

*Elhangzott a kendi Művelődési Ház avatásán.
A kézirat eredeti
példányát a Sütő András Baráti kör őrzi.*

Avatunk újra, és még fogunk avatni,
így van ez rendjén, így jó ez nekünk.
Mert kell az ünnep s abban együtt lenni
rendelt sorsunk, jövőnk és életünk.

A régít felőrölte már a múlt idő,
falai között elpihent a szó.
Thália fénye is kinőtt belőle,
s téglái mögött zörgött a való.

Kimondta rá ítéletét a tegnap,
nagyobb kell, szebb: már lebontható.
S mit elmondani is nehéz, egy szép nap
az új alapja lett már látható.

És nőtt a fal s a mészbe oltva nyelvünk,
mely összetartja s lelket visz belé.
Helyére kerül ajtó, ablak, téglá
és magasodik házfalak fölé.

Nevet is kap egy férfitől, ki író,
Erdélyben ő a legnagyobb talán.
Az édes anyja könnyű álmot ígért,
s Advent is volt a gyűrött Hargitán.

Így fog kezét Mezőség és Küküllő,
két szó visszhangzik: Kend és Kamarás.
S ha volt Sámuel Józsefünk, Péterfynk,
jöhet még egy nagy – döntött a tanács.

Színpadán székel leányok és legények
ropják a táncot kicsik és nagyok.
A múlt, jelen és jövő ígéret,
a felnövekvő Kendi Csillagok.

És Thália is beköltözhét újra:
adja az Isten, hogy ez így legyen.
Nyelvünkön szóljon a vers és az ének,
és roskadozzon tapstól a terem.

AZ ÉJ HAVA

Árnyam némán
simul bele
a világba
s tüzet rak
a furcsa jelen
harcsabajszú
homlokára.

Tört szívemben
érik a ma
fehér hava –
nincs más dolga,

kopog a tél
ablakomon,
s öreg kályhám
melegében
rám mosolyog
az éj hava.

A SÚRLOTT GRÁDICS IRODALMI KÖRHÖZ

Mint égi dárdák,
záporsuhogás,

csontomban sajgó
fájdalom, kereszt...

Sem itt, sem ott
az élet útja más –

ezen az úton
indulok veled.

ARCOD

Nekem az ünnep
te voltál s a
megértés határán
közelséged
megvilágította
az élet

sötét oldalát.
Pokolban ébredtem
egy reggel s ma
már tudom,
hogy tegnap
mit takart az arcod –

hirtelen
megszépült
bennem a világ.

APRÓCSKA MONOLÓG

Kisimítom asztalomon
a lapot, unaloműző
délután, fejfedő nélkül,
szinte pucéron, a
szavak betakarnak
s visszahozzák
tegnapi arcod az
időből, amelybe
belemosolygott fekete
szemed,
a rezzenés nélküli
vágy hálójából
belegabalyodva a mesébe –
szaladtam volna
utánad az úttalanság
világába, ahol talán
már nem is létezel,
csak agysejtjeim cirógatnak
és ma is visszavárnak
egy forró teára.

A PILLANAT GYERMEKE

Mennyezetből szárnyak
nőnek, hogy szürke
valóságodat imitálják,

tiéd a teremtés,
a pillanat gyermeke,
te teszed széppé
világáramlásá.

Az idő eltűnhet,
szavakba dermed.

Így formálsz fákat,
napsütést és verset –

némaságod is úgy szép,
ha könnyekbe temetkezik.

ANGYALOK KERESNEK

Megszólítanak a
harangok, kérnek
hívnak, mert szeretnek.

Éget a hang,
az éter rezgésén
elér hozzád –
angyalok keresnek.

Arcuk a láthatatlan
tűz, amely belobban
a nedves szempillák mögé –
vérkeringésed forró
zuhatagában
vissza nem térő
simogatás a nyár,
amely a harangütők
kendőzött bronz-sóhajában
egy kedves szóra,
érintésre vár.

AMÍG

Amíg
szobámban
csend van,
egy pók
bújócskát
játszik.

Asztalomon
a morzsák
kíváncsi
verssorok.

Virágcserepben
tél sír –
egy hangya
fára mászik.

Elrepül
udvaromról
az átázott
homok...

ÁLMOSSÖSVÉNYEK

Álmos ösvények,
friss nyomok,
fásult arc,
amely
rám nevet.

Vércse köröz,
prédára les –
parányi gyermek
dörzsöli álmosan
szemét, dőzsölt
és örök lázadó –
lombot sarjaszt
a tó jegén
a fényt zabáló
törpe hó.

ÁLMAIM KENYERÉT

Egy új világ
borzolja szívemet,
jövőbe nézve semmiből
csihol parazsat
és gyújt tüzet,
érlelve titkait
régvolt nappaloknak,
zavaros vizeknek,
mesélő haboknak –
tért veszít értelem,
érzelem, kényelem,
tenyerem kérgein
csirizes kenyerem,
vágyak térképein
jelző fény jön feléd –
morzsolja, tördeli
álmaim kenyerét.

ÁLMAIM HŐS KALÓZA

Valóság vagy
véremben, Auróra,
hozzád köt múltam,
mindened enyém:

színdús nappalok,
éjszakák haragja,
titok méhednek
gyógyuló sebén.

Ma is kísértesz;
álmaim hős kalóza,
kit nem szültél meg,
az ma is keres.

Tudom: szerettél,
és nem voltam közömbös –
akkor sírsz, amikor
boldogan nevetsz.

ALKOTÓ LÁZ

Igaz, hogy fényes álmok
nem várnak rám sokáig,
de kényes témák némán
morzsolják minden percem,
ajándékok ma is a versek,
amelyek megszületnek,
s az agy-hullámok árnyán
még ünnepelni mernek –
zord alkonyok porában,
felforrósodott vérben,
papírra fröccsent lázból,
cseppennek szélfúvásba
a belélegzett, csendes
letisztult délutánból.

A KORSÓS LÁNY

Ahol a mező jó barát
s megérint nyers szeszélye,
sejted, hogy innen van tovább,
és nem lesz soha vége.

Az alkony vérző homlokán,
a harangos kút elnyűtt
fodrában elmerült a lány,
korsót töltött és eltűnt...

A keskeny ösvény ívei
csiklandták karcsú testét,
míg völgyek apró neszei
cirógatták az estét.

A MÉREGDRÁGA SEMMIBE

Nem álmodom az arcodat,
hozzám tapad minden, mi tőled
az éjszakából rám maradt –
megtörtén zakatol ma fényed
amely most ajtót nyit feléd,
vágy, visszanyúló tévedés
s a távolság fakó egén
sok szépbe foszló ébredés,
nyers perc a hajnalok sebén,
kiszáradt száj, mély zuhanás
a bennünk dülő vágy heve,
akár egy apró kihagyás
az élet lappangó tűzén –
a méregdrága semmibe...

AJTÓK NYÍLÓ ZOKOGÁSA

Száz alakban
kísért múltam –
kínzókamrák,
ordas arcok,
ajtók nyíló
zokogása –
omló falak,
napi sarcok,
szememben
a történelem
hideg, ráncos
arcát törli,
ma még kínoz
de már nem fáj,
mert az idő
malomköve
emlékeit
lisztté őrli.

AJÁNDÉK

Ma már tudom, mi a gondom –
szememben dús fellegekkel
igyekszem a félhomályban
játszani kis gyöngyszemekkel –

mert az élet méregdrága
s megfizetni nincs rá alap –

nem a világ gondja, hogyan
s mikor szakad szalmakalap,

s ha már ketyeg a vén óra,
mánusa kinéz a térbe,
az is gondom, ugyan vajon
lesz-e vers ma délebédre?

Eledelünk nem csak kenyér –
egy szép szó a kedvesemnek,
minden eledellel felér –
ajándék a kisírt szemnek.

A GONDOLAT PARTJAIN

Nem tudom, miért kellene
másnak mutassam magam,
mint aki vagyok, és élek
a nagy Föld-planétán,
szerénynek lenni
semmivel sem kevesebb,
mint dicsőnek, s amikor
papír felett görnyed az idő
és agyam hullámai
csapkodnak a gondolat
partjain, szavak minősítenek
engem, fenyő-tiszta
rímek után kutakodva.

ADVENTI VÁRAKOZÁSBAN

Vasárnap van, senki
sem figyel rám,
mintha mindenki
önmagát keresné,
bandukolok
egyedül, árván,
szólítgatom a
temető keresztyét –
köd szítál fáradt
szempillámra
s jégcsapok fekélyes
fénye zokog a mába –
mi történne, ha
este a torban a
koporsó
engemet zabálna –
s a történet rendjén
önnön testem súlyán
a ketté nyíló föld
úgy tárná felém
mélységek titkát,
mintha az a
mennyeország lenne...

Én Istenem, csak
ne tarts sokáig
ebben a rám
omló ismeretlenben –
ennél már az is jobb,
ha akárki
szemembe
mondja: alkalmatlan

vagy, költőnek kevés –
s ha már mindenki
csak magával van
elfoglalva, mit tehetnék?

Kristáлыпohárba csurgatom
letisztult Zolagyöngyém levét –
s átírt életem rendjén
adventi csendességemben
várom a megváltás jelét.

SZORÍT A LÁNC, S A KÉPZET IS HAMIS

Ma sem tudom kitörülni a képet,
nem engedlek el, nem feledhetek,
arcod múltamból átmentett valóság –
szívemben bérelt örökre helyet.

Kint vihar tombol, tűz-éjszakába szédül –
a legsötétebb perc is szép nekem,
s bár fáj a kép és lassan őszbe gördül,
felforr vérem, ha megfogod kezem.

Mint magasság a békülékeny sziklát,
ölelsz magadhoz álmaimban ma is,
és nem találom gyógyulásom titkát,
szorít a lánc, s a képzet is hamis...

TEHETETLENSÉG

Hetven felé
próféta-lázban
keresem másik
félfelem
járdaszegélyek
koldusában,
egy vásott arcban,
mely enyém,
múló évek redőiben,
félmondatok
csipkészetén
mindenben
s máskor semmiben.

KÓMÁBAN

Elszakadt kabátban feldúltan,
álomszép-fekete ingujjban...
Szemedben madarak nevettek –
titokban engemet temettek.

TEGNAPI LOBBANÁS

Lobbant a tegnap
s bennem elfogyott
a láng, amely
hordozta életem –
sárral dobálva
napjaim koptatták
s gúzsba kötötték
olykor a kezem.

ÖREG SZÍVEM

Megjósolhatom, mit
hoz majd a holnap –
szívritmuszavart
mutat rég a kórlap

s bár csend zenél,
szűkülnek a terek –
hamis hangokat
kongatnak az erek,
s úgy görnyedek
az üres papír fölé,
mint aki fél:
holnap már nem övé

a nappalok sebén
áttetsző lélek –
a tűz, amely ma
véremben lobog...

Elfogyó szívem
versben sem dobog.

FAKUL A KÉP

Van, hogy nem érzek
elhívást és félek,
fakul a kép, rongy,
hamu létem néma –
kihull kezemből
most a délután
és tűz-agyamban
kavarog a téma.

MI LESZ, HA MÁS KELL LENNEM

Sosem jártam vissza
a Sátán vér-mezejére,
ahol az életemnek
csalódás lett a bére

A perc lélek-harangján.
mentők sikító hangja
kavart vihart sebemre
s az ájult pillanatra.

A *volt* még ott harangoz
barlangján tört ereknek,
hangján helye virágozik
csontomba fúrt sebeknek,

s a történés ágai
ma is bimbózzák bennem
az *akkor* haláltusáját –
mi lesz ha más kell lennem?

ÖRÖKÉGŐ CSODA

*Kovrig Magdolna tanárnőnek
születésnapjára*

Boldog lehettél,
hisz tanítványaid
apró csínytevésein
nevetve érezted
a nyár tűzéből
sugárzó arctalan
időt –
és az öröm úgy
szivárványlott homlokodra,
mint a színültig telt
nyár ezernyi cseppje
dolgos mindennapjaidra.

Sosem voltál egyedül:
konok élethited
táplálta a szíved,
hogy együtt világíthass
a szellem szerény lámpásaival.

Gondolataidból úgy
pattant ki az akarás
sok száz csírája,
úgy vált tette és sikerre:
mint tűző nap fényének
örökégő csodája.

HOLNAP

Holnap talán majd
újra én leszek:
múltamból mentett
izzó lélek-parázs –
papírra lopom
hajnalom neszét
s az abban rejlő
örök akarást.

TARTALOM

Vallomás.....	5
Visszapillantás.....	6
Az út.....	7
Te ura vagy.....	8
A fények korlátai.....	9
Emlékezés.....	10
Vers-rög.....	11
Vers érne.....	12
Végtelen hit-ösvények.....	13
Vagy.....	14
Tudnotok kell.....	16
Titkom.....	17
Tél lombjain.....	18
Tavaszi szél.....	19
Tavaszi kacaj.....	20
Tavaszi derű.....	21
Szivárvány-tüzek.....	22
Szürke ködök magánya.....	23
Szöttesek.....	24
Szorít a lánc s a képzet is hamis.....	25
Szénarcú lányok.....	26
Szturnusz láng.....	27
Sokszor.....	28
Sóhaj.....	29
Sodrásban.....	30
Simogatás.....	31
Paradigmák.....	32
Revü.....	33
Rendhagyó találkozások.....	34
Remélem.....	35
Rejtőzködés.....	36
Reggeli csemegézés.....	37

Apró mozzanat.....	38
Realitás.....	39
Utamból elviharzik.....	40
Ráncba szedni a délutánt.....	41
Ragadd meg.....	42
Pironkodik a messzeség.....	43
Pillanatkép.....	44
Parentáció.....	45
Paradoxon.....	46
Agyam kertje.....	47
Őszikék.....	48
Pánfóbia.....	50
Öregedés.....	51
Optimizmus.....	52
Önbecsülés.....	53
Címtelenül.....	54
Naplemente.....	55
Emlék.....	56
Nagyapa.....	57
Minek.....	58
Migrén gyötör.....	59
Metszeni fények bokrait.....	60
Mélységek éjjelén.....	61
Mélyrepülésben.....	62
Megszakadt beszélgetés.....	63
Meditáció.....	64
Magányosan.....	65
Magányom.....	66
Lépteim dallamán merengve.....	67
Lencsevégen.....	68
Lélek-orsó.....	69
Ellobban.....	70
Lány a télben.....	71
Elfogynak.....	72
Kőbe vésett pillanat.....	73

Kiszáradt torkok	74
Két angyal	75
Kései szerelmes vers	76
Faló	77
Betlehemi csoda.....	78
Karácsonyi hóhullásban.....	79
Karácsony este.....	80
Kapcás	81
Kapaszkodom.....	82
Kajafás	83
Juhar-csend.....	84
Júdás, a tanítvány.....	85
Játék	86
Igazi más	87
Időszilánkok	88
Időmalom	89
Ha sírnak a pillangók	90
Harmónia.....	91
Harang szól.....	92
Harangoztak	93
Harang hangján.....	94
Hajótöröttek éjszakája.....	95
Gyümölcsérés	96
Gyökereim	97
Fohász.....	98
Félresikerült monológ	99
Ne mondd	100
Valamit rejt	101
Kimondom	102
Felébredtem	103
Fekete hajnal.....	104
Eurokomfort.....	105
És így lett.....	106
Érttem vihart	107
Én szembenézek.....	108

Emberként	109
Elmaradt találkozás	110
Elkésztett gyermek.....	111
Elalvás előtt.....	112
Egy új ősz küszöbén	113
Egy mondatban.....	114
Képzeletbeli telefon	115
Egyedül ezer alakban.....	116
Egy apró tollvonás	117
Diófa álom	118
Csillagon ért nevetések	119
Csillaghullás	120
Csatabárdom	121
Csak váz és keret.....	122
Csak képzeled.....	123
Ceruzavégen	124
Céltalanul.....	125
Bűn-fekete.....	126
Bolondos játék.....	127
Biztatás	128
Bejöhetsz, Jézusom	129
Báránylevél	130
Ballada érik.....	131
Balkáni csengő	132
Az elmém bordó jégfalán.....	133
Az elkoptatott gondolat tüzeiben.....	134
A vén felhő.....	135
Thália oltárára	136
Az éj hava.....	138
A Sűrűlött Grádics irodalmi körhöz.....	139
Arcod.....	140
Aprócska monológ	141
A pillanat gyermeke	142
Angyalok keresnek	143
Amíg.....	144

Álmos ösvények	145
Álmaim kenyerét	146
Álmaim hős kalóza	147
Alkotó láz.....	148
A korsós lány	149
A méregdrága semmibe	150
Ajtók nyíló zokogása	151
Ajándék	152
A gondolat partjain	153
Adventi várakozásban	154
Szorít a lánc, s a képzet is hamis	156
Tehetetlenség.....	157
Kómában.....	158
Tegnap lobbanás	159
Öreg szívem.....	160
Fakul a kép.....	161
Mi lesz, ha más kell lennem	162
Örökéző csoda	163
Holnap.....	164

ISBN 978-606-646-369-0

